2013-12-28

De Magiërs – deel 1

Dag allemaal,
Toen ik 17 jaar oud was, kreeg ik een verhitte discussie met mijn moeder over geloof. In die tijd was ik bezig met teksten die spraken over de overwinning van het geloof, en ik zei tegen mijn moeder 'Als je genoeg geloof hebt, hoef je geen problemen meer te hebben, omdat de Schrift zegt dat wij de wereld overwonnen hebben.'

Mijn moeder was toen ongeveer 41 jaar oud en moest ons 4 kinderen alleen opvoeden, omdat mijn vader ons 6 jaar daarvoor verlaten had. Zij had dus het geluk ervaren een gezin te hebben, waar ze altijd van gedroomd had, maar daarna maakte ze mee dat die droom uit elkaar viel. Zoals het is met iemand die heel voorzichtig met blote voeten door een kamer loopt waar overal stukjes van een gebroken spiegel op de vloer liggen. Die spiegel was nu incompleet, kon nooit meer gemaakt worden, en iedere misstap tussen de stukjes spiegel kon haar verwonden en haar en haar kinderen veel pijn doen.

Ik was nog niet droog achter de oren, had nog nooit een hypotheek of rekeningen hoeven te betalen, en met wat ik verdiende met de vakantiebaantjes in de zomer, konden Barb en ik de rest van het jaar af en toe uitgaan.

Ik bleef standvastig in mijn geloof dat iedereen een prachtig leven kon hebben met de vervulling van alle dromen, en mijn moeder geloofde sterk dat geloof je door de problemen van het leven heen helpt. Ze bracht de discussie tot een eind, door te zeggen: "Je moet gewoon wat meer kilometers onder je voeten hebben."

De kerkcultuur
Toen ik de verschillen bestudeerde tussen hoe Paulus kerk deed en zoals kerk nu in de traditionele manier gedaan wordt, zag ik dat de verschillen meer waren dan het samenkomen in een gebouw of in een huis.

De cultuur die in het populaire charismatisch christendom geleerd wordt, lijkt veel op de discussie die ik met mijn moeder had – Als je genoeg geloof hebt, of de juiste demon kunt bestraffen, of God kunt bewegen, of het Woord genoeg spreekt, of die ene geestelijke sleutel kunt vinden die de antwoorden voor jou ontsluiten, zul je een rustig leven leiden. Zo was ik tot mijn 22e.

Kilometers onder de voeten
De verandering in ons leven vond plaats toen onze oudste zoon, 8 maanden oud, gediagnosticeerd werd met hersenbeschadiging, een conditie die kan ontstaan tijdens de bevalling of de uitdrijving. De dokter zei tegen Barb 'Doe hem in een tehuis en vergeet dat je hem ooit gekregen hebt, en ga verder met je leven, krijg meer baby's, sticht een gezin en leef je leven.'
Zij was in tranen toen ze mij op mijn werk belde, haar verdriet werd mijn verdriet over de conditie van Chris, ons hart was verscheurd, terwijl we verontwaardigd waren over het voorstel van de arts.

Die avond deden we Chris in bad, wikkelden hem voorzichtig in een warme deken en legden hem op de zachte badmat. Toen hij daar lag en naar ons opkeek, legden we onze handen op hem, en vertelden de Vader dat we de diagnose en het advies van de arts afwezen en we geboden Chris genezen te zijn, en dankten daarna de Vader voor het geschenk van Chris.

God een handje helpen
We stonden op het Woord, maar naarmate hij opgroeide, werd het ons duidelijk dat de diagnose correct was. Wij leerden dat geloof niet zegt wat is alsof het er niet is.
Geloof ontkent de feiten niet waar we in het hier en nu mee te maken hebben.

Chris onderging verschillende testen terwijl wij op het Woord stonden en we de sleutel zochten voor de puzzel naar zijn genezing. Wat konden wij bidden, vasten, belijden, binden, ontbinden, om het gedaan te krijgen? Wij bespraken of we wel of niet in geloof waren als we hem lichamelijke - en spreektherapie zouden geven. We gaven elke cent uit die we hadden om hem ieder denkbare

therapie te geven om zo God een handje te helpen in de genezing van Chris. We zochten wegen om God te helpen, en wilden alles doen om de beloften van God tot stand te brengen in zijn leven.

Op een dag sprak ik opnieuw teksten over hem uit en ineens onderbrak de Vader mij: “Wat ben je aan het doen?” vroeg Hij. “Ik spreek het Woord over hem uit”. “Op welke tekst sta je?” vroeg Hij. Ik antwoordde: “ Op 1 Petrus 2:24 ‘Die Zelf onze zonden in zijn lichaam op het hout heeft gebracht, opdat wij, aan de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid zouden leven; en door Zijn striemen zijt gij genezen.” Hij reageerde “heel goed. Kun je die belofte geloven?” ik zei: “Ja, dat geloof ik” en Hij zei: “Rust dan.”

Op dat moment hield ik op te proberen dingen te laten gebeuren door mijn geloof en begon ik te rusten in het feit dat Zijn Woord waar is, en dat geloof in Hem een rusten is, zoals Hebreeën 4:9-11 dat zegt, dat we tot rust komen van onze werken en eenvoudig rusten in Hem.

Geloof: De reactie op genade
Een groot deel van de traditionele kerkcultuur probeert nog steeds dingen gedaan te krijgen door geloof. Wat ik echter in de Bijbel lees, is dat geloof enkel een reactie is op genade. Genade maakt het mogelijk, en genade is een openbaring van de Vader, ofwel van Hem, of van Zijn wil. Geloof is onze reactie op genade, en genade is aan openbaring van de Vader en/of van Zijn wil.

Noach bouwde geen boot uit eigen initiatief. Hij ontving genade in de ogen van de Heer, en vanuit die openbaring bouwde hij een boot. Mozes veranderde niet opeens van gedachten en besloot toen om toch naar Egypte te gaan; hij had een openbaring van Gods plan, wat genade is, en hij reageerde daarop. Zelfs Jezus zei dat Hij alleen kon doen wat Hij de vader zag doen en zeggen wat Hij Hem had horen zeggen. (Johannes 5:19,30)

Geloof is niet onafhankelijk van de geopenbaarde wil van God, geloof is de reactie op de openbaring van Zijn wil. Ik stopte naar believen verzen uit de Bijbel te halen, om daar dan in geloof op te gaan staan. In plaats daarvan sprak ik met de Heer en liet openbaring naar mij toe komen, en dan geloofde ik en rustte ik in die openbaring.

Op een bepaald moment besefte ik, hoezeer ik ook wilde dat Chris genezen zou, het geloof van Chris is, wat hij zo vaak gezegd heeft: “Als ik naar de hemel ga, geen rolstoel!” en als hij kinderen ziet rennen: “Als ik naar de hemel ga zal ik ook zo kunnen rennen!”

Ik heb eens een visioen gehad, met Chris in zijn rolstoel gezeten aan mijn rechterzijde, en Jezus staand aan mijn linkerzijde, die mij onderwees over genezing en hoe moeilijk het voor iemand is die nooit gezond geweest is, te geloven voor zijn genezing. Ik wilde Hem ZO graag in de reden vallen en vragen Zijn handen op mijn zoon te leggen, maar Hij is God, en ik ben dat niet, dus dat is niet iets wat je doet als je in de aanwezigheid van de Koning bent. Maar ik ontving die avond inzicht in het denken van Chris.

Het geloof van Chris is niet voor genezing nu, maar zijn geloof is voor de hemel, en daarop heeft de Heer gereageerd. Op een dag kwam Chris heel enthousiast door de gang gekropen: “Pap, pa! Weet je wat Jezus tegen mij zei? Hij zei dat Hij samen met mij door de bergen gaat wandelen! Ja, dat zei Hij, Yahoo! Ja, Hij gaat met mij door de bergen wandelen, dat heeft Hij gezegd!”

Slechtste ouders?
Toen het moment gekomen was om veruit de moeilijkste beslissing van ons leven te nemen, namelijk om Chris in een plaatsvervangend tehuis te plaatsen, wat toen bijna 2 uur bij ons vandaan was, voelden we ons de slechtste mensen op de aarde. De slechtste ouders.

In onze wanhoop spraken we tot diep in de nacht, maar Barb viel uiteindelijk in slaap, terwijl ik daar lag en nog steeds met de Vader praatte. Ik zei: “Vader, als U hem niet gaat genezen, haal hem dan maar thuis. Barb en ik zijn allebei in de hemel geweest, we hebben U allebei gezien, en we hebben allebei de Heer gezien, en we hebben liever dat onze zoon gezond is en in de hemel, dan de rest van zijn leven in zijn beschadigd lichaam. Zelfs als we misschien nog zo’n 50 jaar zouden leven, mis ik hem liever en verlang ik liever al die jaren naar hem dan dat hij de rest van zijn leven in een tehuis moet doorbrengen.”

Opeens stond Jezus daar in mijn kamer. Mijn ogen waren open en ik zag Hem en onze kamer. Zonder een woord van begroeting, zei Hij: “Wil je dat Ik Chris vroegtijdig thuis haal, waardoor hij de volheid van zijn beloning misloopt, alleen omdat jij je slecht voelt hem in een gezinsvervangend te huis te doen?”

Ik was met stomheid geslagen. “Ik, Ik, het spijt me, Heer. Ik heb nooit nagedacht over een beloning. Ik weet dat als ik weg ben om ergens te dienen, en hij en Barb thuis moeten blijven, zodat ik kan gaan, dat zij deel zijn van de bediening, maar ik heb dat tot nu toe nog nooit echt beseft. Nee, ik wil dat Chris de volheid van zijn beloning ontvangt, zelfs al zou dat ontberingen inhouden voor hem en voor ons, want we hechten meer waarde aan de hemel dan aan de aarde. Maar alleen op deze voorwaarden: Dat hij nooit misbruikt zal worden, noch verwaarloosd.” Jezus knikte eenmaal met Zijn hoofd scherp naar beneden toen Hij zei: “Gedaan” en weg was Hij.

Als ik dit schrijf, op 21 december, wordt Chris op maandag de 23e vierendertig. De hele familie komt voor zijn verjaardag en voor de Kerst, zowel zijn beide broers, schoonzussen en al zijn 6 nichtjes en neef. Hij houdt van de Heer en blijft uitzien naar zijn nieuw lichaam in de hemel, maar tot dan…

Toen Paulus zijn brief aan Lydia schreef, waar de huisgemeente van Filippi bijeen kwam, had hij een heel moeilijke tijd achter de rug, hij was vervolgd en had gevaar tijdens zijn reizen meegemaakt. Toen hij Filippenzen 4:11-13 schreef, was hij op een punt in zijn leven gekomen dat hij dit kon zeggen:

“Ik heb geleerd met de omstandigheden waarin ik verkeer, genoegen te nemen. Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen **ben ik ingewijd**, zowel in verzadigd worden als in honger lijden, zowel in overvloed als in gebrek…”

In het Grieks staat er: **“Ik ben ingewijd in de mysteries.”** Paulus onthult het belangrijkste mysterie: “Ik vermag alle dingen door Christus die mij kracht geeft.”

Volgende week – inwijding in de mysteries.
Tot dan, zegen,
John Fenn
www.cwowi.org
mail naar: cwowi@aol.com

2014-01-04

De Magiërs – deel 2

Dag allemaal,
Toen ik in de zomer van 1976 naar de universiteit van Indiana ging, werd ik uitgenodigd tot de studentenvereniging toe te treden waar mijn vader ook deel van was geweest, afgekort als Phi Kappa Psi, of Phi Psi.

Ik begon het eerste semester van dat jaar als een ‘Pledge’, wat wil zeggen dat ik beloftes moest doen om een Phi Psi te kunnen worden, en zij moesten beloftes doen om mij aan te nemen – als ik aan de vereisten zou voldoen. Er waren er ongeveer 15 in mijn (eerstejaars) Pledge klas en in totaal waren we met 95 mannen die onder hetzelfde dak woonden, met een ouder echtpaar dat als ‘huisouders’ fungeerden en voor ons kookten, maar over het algemeen genomen waren we op onszelf.

Dat eerste semester bestond o.a. uit onze ontgroening, rituele pesterijen, met als hoogtepunt de ‘hel week,’ wat zijn naam eer aan deed. We werden behandeld als marine rekruten, compleet met 100 push ups per keer, we werden uitgescholden en kregen te horen dat we nog minder waren dan de buik van een slang, onwaardig een Phi Psi te heten, enzovoorts.

Immers, Mark Spitz, die 7 maal een Olympische gouden medaille gewonnen had, was een Phi Psi en kwam van dezelfde school, zo’n 4 jaar eerder.
Vele industriëlen, dokters, advocaten, Olympische sporters, directeuren en dergelijke, waren Phi Psi’s. Mijn kamergenoot in dat eerste semester werd later gouverneur en daarna de senator van Indiana –

maar wij eerstejaars waren slechts Pledges, hadden niets te vertellen en werden ook als zodanig behandeld.

Na die week van ontgroening werden degenen die het tot het eind volhielden, geaccepteerd en waardig geacht om de geheimenissen van de studentenvereniging (broederschap) onthuld te krijgen. Een week lang werden we onderwezen door mensen van de hogere klasse en door oud studenten en leerden we hoe de vereniging door 2 christenmannen was opgericht die het evangelie wilden verspreiden en die de kennis van God en Zijn wegen aan jonge mannen wilden bijbrengen. (Hoe weinig leek het daar nog op, in 1976)

We kregen te horen hoe de oprichting gegaan was, de geheime betekenissen van de vereniging, en waar de Phi, Kappa en Psi voor stonden in onze vereniging en we legden een eed af de idealen van de oprichters te handhaven (die uit christelijke en Bijbelse idealen bestond, dus ik had er geen probleem mee dat te zweren)

Ik werd door het hele huis gekozen als Chaplain, en met grote formaliteit en plechtigheid werd onze klas ingewijd in de geheimenissen van de Phi Kappa Psi broederschap.
Ja, er is een geheime handdruk, maar als ik die vertel, moet ik je doden. Lol.

Maar wat mij een Phi Psi maakt, is dat ik ingewijd ben in de geheimenissen van de vereniging. Alleen Phi Psi's kennen die geheimen, de rest van de wereld niet. En iedere studentenvereniging, zowel voor mannen als voor vrouwen, heeft gelijksoortige geheimen waar alleen de leden kennis van hebben.

De Bijbel spreekt over ingewijd zijn in verschillende geheimen, waar ik de vorige week mee eindigde. Maar eerst…

De Magiërs
In het oude Mesopotamië bestond een samenleving van wat we 'wijze mannen' zouden kunnen noemen. In het Engels staan ze bekend als de Magiërs. Het woord 'magi' komt van het Griekse woord 'magos,' en meer direct vanuit het Latijns 'magus'- de meervoud is 'magi.'
Daar komt het woord 'magisch' vandaan en het refereert aan een geheim genootschap, broederschap, van kennis waar anderen niet van op de hoogte zijn. Zij zijn 'buitenstaanders' onwetend over de geheimen die alleen de leden kennen.

Ik wil geen geschiedenisles geven over de Magiërs, of de 'Wijzen' zoals veel Bijbels dit vertalen, maar wel wil ik noemen dat er een categorie van priesters was, zoals de vrienden van Daniël (en vijanden) die verscheidene koningen dienden, uit Babylon, Perzië en Meden.

Dat waren degenen die de verschillende dromen en visioenen van de koning niet konden uitleggen, terwijl God aan Daniël de uitleg gaf. Zij keken naar de sterren, erkennend dat de Schepper ze in de lucht geplaatst had, zoals Hij zei in Genesis 1:14: 'Zij dienen tot aanwijzing (tekenen) van vaste tijden als van dagen en jaren.' Zij specialiseerden zich in deze 'aanwijzingen' gedeeltelijk door astronomische observaties. (Daniël 2:48)

Vanwege hun geheime kennis, hadden ze een ster gezien die richting het gesternte betreffende Israel ging, en bepaalden dat er een nieuwe koning in Israël geboren was. Niemand in Israël kende het teken van de Ster van Bethlehem, en zelfs de wijzen kwamen naar Herodes om te vragen waar de nieuwe koning was – men had geen idee, behalve de Magiërs. Heel Israël en Herodes zagen dezelfde sterren als de Magiërs, maar zij behoorden niet tot de broederschap van kennis om te begrijpen wat ze zagen.

De Schrift openbaarde dat de Koning in Bethlehem geboren zou worden, dus gingen de Magiërs daarheen, en toen ze het gezin vonden, gaven ze baby Jezus geschenken, die typisch voor een Koning waren: goud, wierook en mirre (Matth. 2:11)

Mijn punt is, dat de Magiërs deel waren van een broederschap, gekenmerkt door geheime kennis die alleen bekend was bij degenen in de broederschap. Het lijkt menselijk te zijn om geheime clubs te hebben, van jongens die in boomhutten klimmen en die weigeren meisjes binnen te laten, tot het prikken van elkaars vingers om vervolgens de bloeddruppels samen te wrijven en zo 'bloed broeders' te worden, tot kleine meisjes die een ander meisje niet willen uitnodigen voor hun denkbeeldig 'thee

party' terwijl er geheimen worden verteld, zoals welke jongen welk meisje leuk vind – geheimen die zij alleen kennen en niet wilden vertellen aan dat andere meisje.

Terug naar Paulus
Maar Paulus sprak van een verhevener stel geheimenissen waar hij ingewijd in was. Zijn brief aan de Filippenzen, die waarschijnlijk naar Lydia ging en de gemeente bij haar aan huis, was de warmste brief in het Nieuwe testament die Paulus aan iemand had geschreven. Velen geloven dat Lucas, een goede vriend van Paulus en de auteur van Lucas en Handelingen, met Lydia trouwde en bij haar achter bleef in Filippi. In Filippenzen ontdekken we meer over de verlangens van Paulus en zijn worstelingen dan we ergens anders doen in het Nieuwe Testament.

Hij laat ons een kijkje nemen in zijn ziel wanneer hij hen dankt voor hun financiële steun, met deze uitspraak in 4:11-13, die we in detail gaan onderzoeken:

"Niet dat ik dit zeg, als zou ik gebrek lijden; want *ik heb geleerd* met de *omstandigheden* waarin ik verkeer, *genoegen* te nemen. Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen *ben ik ingewijd,* zowel in verzadigd worden als in honger lijden, zowel in overvloed als in gebrek. Ik vermag alle dingen in Hem die mij kracht geeft."

"Ik heb geleerd" kan beter uitgedrukt worden als 'Ik ben een nieuwe dimensie binnengegaan.' Het Griekse woord 'geleerd' is 'manthano' wat te vergelijken is met 'matheses' en dat 'discipel' betekent. Het refereert aan iemand die een discipel van een ander (Ander) geworden is, en je zou kunnen zeggen, die dus een nieuw hoofdstuk in zijn leven begonnen is. Het woord wordt gebruikt om aan te geven in een nieuw seizoen van het leven te zijn, maar meer dan dat, het geeft aan dat iemand in een bepaald gebied, waar men eerst geen kennis over had, nu wel gegroeid is in kennis.

En wat is die nieuwe dimensie? Paulus gaat verder:
Ik heb geleerd met de *omstandigheden* waarin ik verkeer, *genoegen* te nemen. Dat wil niet zeggen dat Paulus niet blij kon zijn in Rome of in Efeze, het gaat over <u>omstandigheden of situaties waar hij mee geconfronteerd werd.</u>

Paulus was een nieuwe dimensie binnengegaan – ongeacht de situatie waar hij in zat, kon hij tevreden zijn.
Dat is niet een 'Ik laat het wel over me heen komen,' of 'Ik denk dat ik er blij mee moet zijn' of 'het is niet wat ik voor mijn leven gedacht had, maar het is OK Heer.'NEE!

Het is het Griekse woord 'autarkes,' wat betekent 'toereikend in jezelf'. Het bestaat uit 2 woorden 'auto,' dat 'zelf' betekent, en 'arkeo' wat 'voldoende sterk, genoeg te zijn voor iets (Vine's) betekent. Dit bij elkaar gevoegd, zegt Paulus dit:

"Niet dat ik vanuit een behoefte spreek. Want ik ben een nieuwe dimensie in mijn leven binnengegaan, om wat mijn omstandigheden ook zijn, zelfvoorzienend te zijn, genoeg te hebben voor waar ik mee te maken krijg. Ik weet wat overvloed is en wat gebrek is. Ik weet wat verzadigd zijn is en ik weet wat honger is. Want ik ben ingewijd in de broederschap van geheimenissen, hetgeen is: Ik vermag alle dingen in Hem (Christus) die mij kracht geeft."

En daar gaan we volgende week mee verder…zegen!
John Fenn
www.cwowi.org
mail naar: cwowi@aol.com

2014-01-11

De magiërs – deel 3

Dag allemaal,
Een aantal jaar geleden hebben we met een aantal een gezin uit onze huiskerk helpen verhuizen naar een nieuw huis. Drie van ons probeerden de koelkast ervan te overtuigen dat hij door de deur paste, maar het bleef steken in het deurkozijn. Met een laatste duw en veel gegrom, zei één van de mannen

‘Ik vermag alles door Christus die mij kracht geeft’ en de koelkast floepte door de deur – wel met een beetje minder verf aan de zijkant – maar vrij om nu in de vrachtwagen geplaatst te worden.

Het gezegde van Paulus in Filippenzen 4:13 dat ‘Ik alle dingen vermag in Hem die mij kracht geeft’ wordt vaak gebruikt in de betekenis van een laatste duw, een extra poging als er geen energie meer over is, en men zich bijna bij de omstandigheden wil gaan neerleggen.

Ik heb dit vers ook zien gebruiken door mensen die proberen God te gebruiken om geld te maken. Voor hen ‘Ik vermag alle dingen in hem die mij kracht geeft’ betekent het dat Hij hen zal helpen veel geld te verdienen, misschien door middel van een zakendeal. In het algemeen wordt het aangehaald bij heel veel dingen, **behalve** voor waar Paulus het voor schreef.

Paulus zei dat hij een geheim geleerd had, ‘mysterion’ in het Grieks, wat wil zeggen ‘*iemand die ingewijd is in de geheimen*.’ In Filippenzen 4:11-13 zei Paulus dat hij een nieuwe dimensie in zijn leven binnen gegaan was, hij was ingewijd in het geheim dat hij onafhankelijk van zijn omstandigheden kon zijn – “met de omstandigheden waarin ik verkeer, genoegen te nemen” of ‘zelfvoorzienend’ in Christus. Hij wist hoe het was om honger te hebben, of voldaan te zijn, rijk of arm, want hij was ingewijd in dit geheimenis: Hij kon alles aan door Christus die hem kracht gaf.

Hoe worden we onafhankelijk in Christus tot het punt dat het niet meer uitmaakt wat er om je heen plaats vindt?

Heb jij je ook wel eens zo gevoeld?
Ik zag deze zelfvoorziening in Christus, ongeacht de omstandigheden, in mijn moeder die probeerde 4 kinderen op te voeden met een minimum aan ondersteuning van onze vader en van haar baan.

Vele malen kwam ze tot het eind van haar kunnen, had ze geen kracht meer, wist ze het niet meer, en stopte ze met haar pogingen en koos ervoor te rusten en de Heer de rest te laten oplossen. Ze zag mensen en situaties onder ogen – zoals het energiebedrijf opbellen en om een afbetalingsregeling te vragen zodat we niet afgesloten zouden worden. Ze sprak met de priester en vroeg om een kleine lening om de week door te kunnen komen. Maar dat deed ze omdat ze wist dat de Heer zou voorzien. Ze ging moeilijke situaties niet uit de weg, maar zag ze onder ogen omdat ze wist dat Hij voorzien had, het was alleen een kwestie van te ontdekken hoe.

Het inwijden in het geheim dat jij alles kunt door Christus die jou kracht geeft, komt als je door situaties heen gaat waarin <u>jij een keus maakt</u> te stoppen met jouw eigen pogingen, en je de dingen aan Hem over geeft.

Druk perst het leven eruit
Een voorbeeld: in 2 Korintiërs 1:8-11 schrijft Paulus over een tijd dat hij ervan overtuigd was dat hij zou gaan sterven. In vers 8 zegt hij zelfs ‘aan zijn leven te wanhopen’ wat in het Grieks wil zeggen dat hij geen uitweg meer zag, geen weg ter ontkoming en dat hij overtuigd was te zullen sterven.

Ook zegt hij in vers 8 dat dit was omdat hij een ‘verdrukking’ meemaakte, wat ‘gewicht’ betekent, of we zouden kunnen zeggen dat hij geperst werd door een zwaar gewicht, zoals een olijfpers olijven uitperst tot de olie eruit komt. Paulus zei dus dat zijn levenssappen eruit geperst werden door de situatie waar hij in zat. Hij zei dat deze druk ‘boven vermogen’ was, wat een druk wil zeggen die veel verder gaat dan normaal.

Later, in 2 Korintiërs 11:23-28 noemt hij situaties op waar hij in geweest is: gegeseld, gestenigd tot hij dood was (Handelingen 14:19-20, en opgewekt uit de dood) in de gevangenis, 3 maal met de roede gegeseld (men sloeg de onderkant van de voeten met stenen), drie maal schipbreuk (in Handelingen 27 lezen we één verslag), een etmaal bracht hij door in volle zee, enz.

Naast al deze dingen noemt hij op welke risico’s hij genomen heeft: In gevaar door rivieren, rovers, bedreigd door de Joden, door ongelovigen, in gevaar in de stad, in de woestijn, in gevaar onder valse broeders, en daar bovenop de dagelijkse zorg voor al de (huis)gemeenten die leiding van hem verwachtten.

Het waren niet de moeilijkheden waar hij doorheen ging die er voor zorgden dat hij de Filippenzen kon laten weten dat hij wist hoe hij zelfvoorzienend in elke situatie in Christus kon zijn, maar het kwam door de manier waarop hij omging met die situaties dat hij ingewijd werd in dit geheimenis.

Geloof is niet werken
In Hebreeën 4:3, 10-11 staat 'Want wij gaan tot de rust in, wij die tot geloof gekomen zijn,' en 'Want wie tot zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken, evenals God van de zijne.'

Geloof is niet God te 'geloven' als een voorturend iets, maar God 'geloofd' te hebben. Een voorbeeld: toen ik een tiener was, geloofde ik in Jezus. Ik 'geloof niet in Hem', ik heb alreeds geloofd. Nu wandel ik in wat ik geloofd heb. Ik rust in wat ik vele jaren geleden geloofde.

Geloof is niet een worstelen en een gevecht met God ergens over, Hem te forceren of te helpen iets tot stand te brengen in ons leven. Geloof is het ontvangen van openbaring over de Vader en/of over Zijn wil, en dan te kiezen te geloven in wat je ontving. Eénmaal ontvangen en geloofd, rusten we.

Petrus was in de gevangenis
Petrus zou de volgende morgen geëxecuteerd worden. Maar Handelingen 12:7 zegt dat de reddende engel, wiens aanwezigheid de gevangenis verlichtte, Petrus in zijn zij moest stoten om hem te wekken. Het Griekse woord dat hier gebruikt wordt, patasso,kan ook 'te slaan' betekenen en zien we ook in Mattheüs 26:51 toen de soldaten de handen aan Jezus sloegen en Hem grepen, in Mattheüs 26:51.

Hoe kan het dat het licht van een engel Petrus niet wakker maakte, en dat het nodig was dat de engel hem in de zij sloeg om hem te wekken, en dat hij zo diep geslapen had dat hij op straat pas volledig wakker werd en realiseerde dat het geen droom was?

Dat was omdat Jezus, in Johannes 21:18, geprofeteerd had over hem hoe hij sterven zou en in welke omstandigheden: Door kruisiging, en pas als hij oud zou zijn. In Handelingen 12 executeerde men met een zwaard en was hij nog jong, dit was pas een paar jaar na de Opstanding. Dus daarom kon hij heerlijk slapen, machteloos en toch in die situatie onafhankelijk voorzienend in Christus zijn. Hij sliep omdat hij geloofd had, en nu rustte. Dat is waar vrede wordt gevonden.

Evenzo, even voor de eerste van drie schipbreuken, verscheen er een engel aan Paulus en vertelde hem in Handelingen 27:24 'Wees niet bevreesd, Paulus, want gij moet voor de keizer staan.' Omdat hij geloofde en daarna rustte in dat woord, ook al volgde er een schipbreuk en daarna nog 2 andere, wist hij dat hij erdoor zou komen – omdat hij wist dat hij voor de keizer zou verschijnen. Hij geloofde, en rustte toen.

Pas dit toe
In beginjaren 1980 kwamen we in situaties waar Barb en ik geen controle over hadden. De diagnosis van hersenbeschadiging bij Chris, door de situatie van een bedrijf dreigden we ons huis en inkomen kwijt te raken, een situatie in een gemeente waar de pastor mij aangenomen had om senior pastor te worden, maar toen abrupt van gedachten veranderde, waardoor ik niet verder kon in die gemeente.

We kwamen tot een punt dat we niet meer een woord konden bidden, we waren uitgedacht 'als God dit zou doen en ik dat,' onze financiën waren uitgeput en meer – en we stopten. We gaven het allemaal aan de Vader. We geloofden een basis waarheid dat Hij zou voorzien voor ons, dat Hij een plan had, en dat Hij ons erdoorheen zou helpen. Dat was onze inwijding in het geheimenis dat we overvloed en gebrek kenden, en toch van binnen onafhankelijk van situaties konden zijn, in Christus.

Wat deden we toen?
Het eerste wat we toen deden, was Hebreeën 10:32-35: we herinnerden ons de dagen van weleer en namen ons voor ons vertrouwen niet prijs te geven – Hij had in het verleden vaak laten zien voor ons te zorgen en die gebeurtenissen hielden we in onze gedachten.

Het volgende dat we deden, is dat we Filippenzen 4:6-7 letterlijk namen. Ik had gemerkt dat die verzen voor mij niet werkten, want ik was nog net zo angstig en vol zorgen aan het eind van mijn gebeden, als ik was aan het begin ervan. Ik realiseerde mij dat ik ongehoorzaam was aan het overzicht dat Paulus gaf:

Weest in geen ding bezorgd. Stop. Ga niet verder naar 2:
Laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God.
En de vrede Gods zal uw harten en gedachten behoeden.

Ik ging pas naar punt 2 als ik zover was dat ik geen zorg en geen angst meer had. Pas dan bad ik. Dat hield in dat ik soms wel 2 weken lang worstelde met de angst en het bezorgd zijn, voordat ik ging bidden. Ik worstelde terwijl allerlei erge scenario's zich in mijn denken afspeelden, maar elke scenario eindigde met het feit dat hij zo vaak al voor ons gezorgd had. Toen ik tot het punt kwam dat er rust en vrede was, TOEN en alleen TOEN maakte ik mijn wensen bij Hem bekend.

En pas toen gebeurde er wat Paulus zei dat gebeuren zou: de vrede van God, zoals er staat in 4:7, 'behoedde' of 'bewaakte' mijn hart en gedachten. En de verzen 8 en 9 gebeurden ook – ik kon aan goede dingen denken en de God des vredes was met mij.

Van buitenaf leek het dat we zouden omkomen, maar van binnen hadden we vrede, blijdschap en vertrouwen.
Hij zou voorzien en met ons door iedere situatie en uitdaging gaan die we moedig onder ogen zouden zien. En Hij deed dat. En dat heeft Hij. Wij waren ingewijd in een groot geheimenis – we wisten hoe overvloed te hebben en wat het was tekort te hebben, om vol te zijn en hongerig, want we waren een nieuwe dimensie binnen gegaan die we nooit meer verlaten hebben toen we deze waarheid ontdekten: Ik vermag alle dingen door Christus die mij kracht geeft.

Volgende week een ander onderwerp, zegen,
John Fenn
www.cwowi.org
mail naar cwowi@aol.com